

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Λωξάντρα στον ΘΟΚ

Η «Λωξάντρα» είναι κατ' εξοχήν νοσταλγικό έργο, τη νοσταλγία την περιέχει ως κύριο συστατικό –από εγγονή σε ηλικία γιαγιάς προς τη γιαγιά αφιερωμένη και από ύλη επιλεκτικών αναμνήσεων υφασμένη. Η σκηνοθέτις Έφη Θεοδώρου και ο υπογράφων τη δραματοποίηση Σάββας Κυριακίδης αποφάσισαν να μη δώσουν στους θεατές τα αναμενόμενα και να αφαιρέσουν τη γιαγιαδίστικη αύρα από το υλικό τους. Είχαν να πολεμήσουν ταυτόχρονα τρία φαντάσματα: α) της ασπρόμαυρης τηλεοπτικής παραγωγής, που στερεοποίησε για χρόνια μια κλισέ μορφή, β) της «Πολίτικης κουζίνας» ως εξαιρετικής αισθητικής συνταγής μίξης γεύσεων, μυρωδιών και συναισθημάτων, γ) του περσινού «Τρίτου στεφανιού» ως πετυχημένης

προσπάθειας δραματοποίησης ενός πολυπρόσωπου πεζογραφήματος. Η μέθοδος που έχει επιλεγεί είναι η πολυεστιακή αφήγηση, αλυσιδωτή και διασπασμένη σε μικροεπεισόδια, όπου η κάθε «μονάδα» λόγου αποδίδεται με αντίστοιχη ζωντανή εικόνα. Από νωρίς άρχιζε να παρατηρείται η υπερίσχυση της εικονογράφησης πάνω στην κατακερματισμένη αφήγηση, με τα επεισόδια ως σημαινόντα να φαίνονται παραφουσκωμένα σε σχέση τα σημαινόμενα. Ο Χορός νέων, το κύριο πολυπρόσωπο υποκριτικό στοιχείο, βρισκόταν σε ασταμάτητη κίνηση, την οποία από κάποιο σημείο και πέρα το κουρασμένο πια μάτι του θεατή άρχιζε να εκλαμβάνει ως τρεχαλητό. Το κυρίαρχο σκηνογραφικό στοιχείο, η σκάλα του Λάκη Γενεθλή, έδινε μια κάθετη κατεύθυνση στην κίνηση των ηθοποιών, προσθέτοντας σ' αυτήν περισσότερο θεαματικό ενδιαφέρον παρά στην κίνηση «εδάφους». Το έντονο σωματικό παίξιμο και τα ηχητικά εφέ σε συνδυασμό με τη μεγάλη διάρκεια της παράστασης και την επαναληπτικότητα αρκετών ευρημάτων έκαναν την παράσταση φλύαρη και κοπιαστική για τους συντελεστές. Η Ελισάβετ Κωνσταντινίδου στις πρώτες στιγμές της παρουσίας της ως Λωξάντρας έπειθε με την ταιριαστή στην περιγραφή μορφή που δημιουργήσε. Όμως είτε επειδή αναγκαζόταν από τις επαναλαμβανόμενες δράσεις σε επαναλαμβανόμενες αντιδράσεις, είτε επειδή η μορφή που έφτιαξε ήταν περισσότερο οπτική, η ηθοποιός παρέμεινε στην επιφάνεια του ρόλου και η Λωξάντρα της χωρίς εξέλιξη. Θεωρώ ότι η υπερβολική απασχόληση των δημιουργών της παράστασης με τη φόρμα αφαίρεσε την απλή γοητεία του λογοτεχνικού προτύπου και δεν κατάφερε να δημιουργήσει καινούρια, καθαρά θεατρική.